ONBEŞ GÜNDE

BİKERE mizah

07
14 Ağustos
2015/7 Cuma
3 TL (k.d.v. dahil)
K.K.T.C 3.5 TL

Süper Toto Süper Lig ve PTT 1. Lig maçları start verdi. Hava sıcaklığının mevsim normallerinin üzerinde seyretmesi nedeniyle maçların 12'si saat 22:00'de 6'sı saat 21:00'de oynanacak.

bi'kere
bikere_
bikere_

ISSN 2149-4142

NE ÇİZSE YERİDİR

Saadet Demir Yalçın

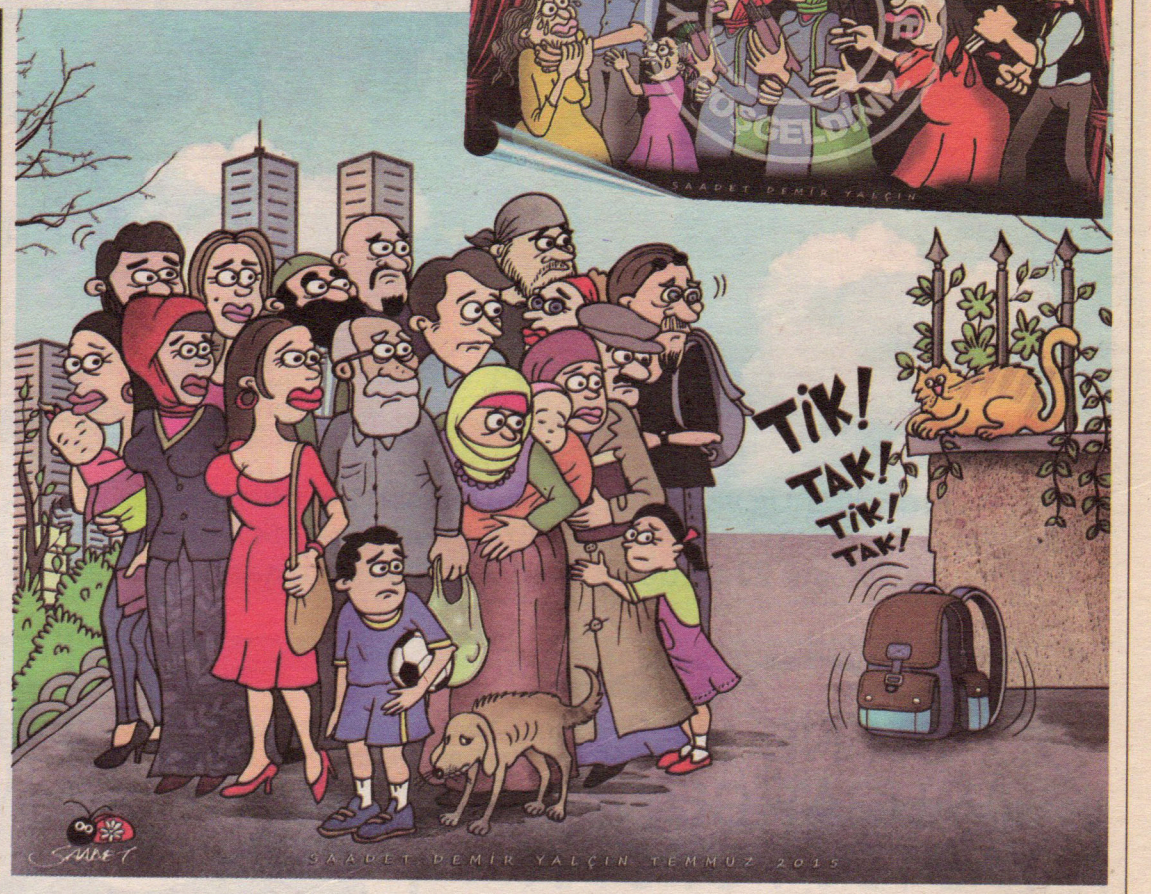

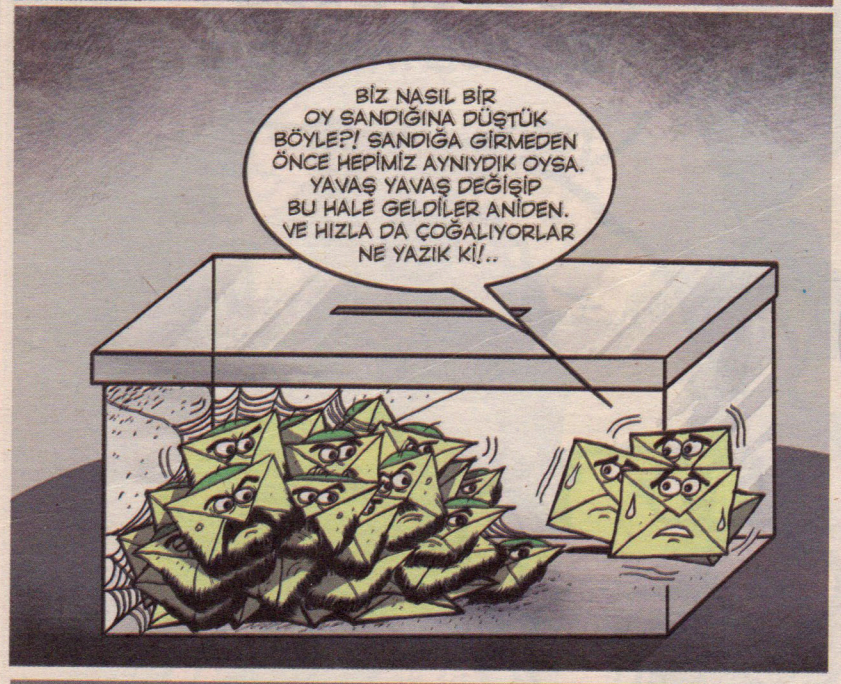

Dünyada iki milyara yakın yoksul insan açlık sınırında yaşıyor ve bu sayı her geçen gün artış gösteriyor...

Ve gün gelir barış güvercini de isyan eder...

ÇİLKİM

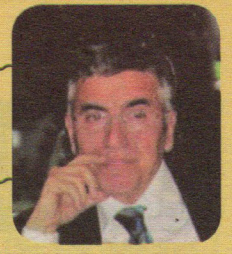

MİZAH HABER

İŞİ OLMAYAN İŞÇİLER, TOPLU SÖZLEŞMEYE DE TOPLU SEVİŞMEYE DE KARŞI

İşi olmayan işçiler, Taksim/Talimhane'de yaptıkları bir toplantıyla sorunlarını masaya yatırdı. İşi olmayan işçiler adına konuşan Dursun Yanmış, toplu sözleşmeye de toplu sevişmeye de karşı olduklarını belirterek, "Çünkü her ikisi fiyaskoya dönüşüyor" dedi. İşi Olmayan İşçiler Konfederasyonu'nun, "Büyük kazanımlar elde ettik" şeklindeki açıklamasına da tepki gösteren Yanmış, "İşimiz olmadığı için grev yapamıyoruz. Hükümetle zam pazarlığı yapan işçileri kıskanıyoruz. Parasız seyyar tuvalet ve duş istiyoruz. Biz hariç herkese siyasete katılma hakkı verildi. Bu ne iş?" şeklinde konuştu.

İşverenin işçileri her gün bir saat fazla çalıştırırken kendilerinin boş gezdiğini vurgulayan Yanmış, şunları söyledi:

"İşçileri yormasınlar, onları işten atsınlar. Nasıl olsa hepimiz açlık sınırının altında yaşıyoruz. Onlar da, biz de gazlanıyoruz. Aramızda fazla bir fark yok. Tüm işçiler işten atılana kadar mücadelemiz sürecek."

Toplantıda birbirinden ilginç görüntülere de rastlandı. "İşverenin zulmüne hayır" yazılı pankart taşıyan bir işçi, "Ben iş buldum, bana müsaade" deyince kalabalığın tepkisini çekti. "Çalışmaya hayır, güvenceli işsizlik" yazılı pankartlar taşıyan işi olmayan işçiler, halaylar çekerek töreni sonlandırdı.

(K)ÖZLÜ SÖZLER

— Belediyeler yolu asfaltladıktan sonra "Asfaltınız Hayırlı Olsun" pankartı asmasa, insanlar ayağı takılıp kafa üstü yere çakılır.

— Kış ortasında değil, yaz ortasında rahmete kapılıp rahmetli olmak koyar insana. Yüzme bilmek şart.

— En mantıklı yemek mantı, en güzel saray Simit Sarayı, en bilgili adam Serdar Bilgili, en çok gezen adam Müjdat Gezen, en ümitli yazar Ahmet Ümit'tir.

— Kulağınız çınlarsa, birisi anıyordur. Gözünüz seğirirse, kulağınızı çınlatan kişi geliyordur. Çayı ocağa koyun.

— Koalisyon Turu... 4 gece 5 gün, tam pansiyon. Önemli not: otobüste koltuk numarası yoktur. isteyen istediği yere oturur.

— İhtiyaç fazlası sevgim var ama Outlet açmıyorum. Vergisi olur, sigortası olur, sonra insan pişman olur.

— Milletvekilleri yemin etti ama "Valla billa" demedi... Tutulmayacak yeminin davası olmaz.

— Ekmeği elleyerek, karpuzu yoklayarak, kitabı karıştırarak alan bir milletiz.

"Kendine iyi bak" demek kolaydır. Kolay olmayan, "Ben sana bakarım" diyebilmektir.

— "Komşularla sıfır sorun", gel zaman git zaman "Komşularla sıfırın altında sorun..." oldu.

— Benzine zam gelmemiş, benzin zamma gitmiştir.

— Acun dünyalığını yapmış, yanındakilere aylık veriyor.

ORTADOĞUYOR

Gözümüz aydın. Yeni bir Ortadoğu doğuyor. Acil zırva yapıyoruz. Teyakkuzdayız! İstim üzerindeyiz. Yani istim bizim altımızda. Üzerinde düşünülmesi gereken bir manzara karşısındayız. Manzaraya bakıp hayaller kuruyoruz. Arada bir düşünüyoruz. Düşüncemiz günlük değil, yumurtalarımız günlük. Sağlı sollu, arkalı önlü ve çok yönlü bir yaklaşımla gelişmeleri değerlendiriyoruz. Stratejik derinliğimiz deniz altında 20 bin fersah. Çözüme yakınız. Kimse bizi tahrik etmesin, ayıp olur! Tahrik ederse, yerimizde duramayız. Atlarız, zıplarız ve de sınıra kayarız. Tampon yaparız, üstüne basarız. Misliyle karşılık veririz yani. Kaç misli, bunu uzmanlar belirleyecek.

Bizim hassas dengelerimiz var. Kimseye "Eyvallah" edecek değiliz. Her türlü hakkımızı soğuk hava deposunda mahfuz tutarız. Bu sıcakta, sıcak bakmamız mümkün değil. Bu nedenle, mültecilere bilmem kaç tane buzdolabı gönderdik.

Buzdolabının içerisine girdikleri falan yok. Muhalefetin uydurması bunlar. Hatta bir nevi dezenformasyon. Bu nedenle gelişmeleri an be an izliyoruz. Şimdi biz panoramik yol haritasına bakıyoruz. Hayali haritalara bakmıyoruz. Angajman kuralları içinde bunlar. Nitekim bunu Irak'ta yaptık. Bu şundan gelmiş, bundan gelmiş, ondan gelmiş. Böyle bir şey kabul etmemiz mümkün değil. Müsaade etmeyiz, zaten müsaade isteyen de yok. Göz yummayız, çünkü uykusuzluk çekiyoruz. Hep uyanığız, gözümüz açık bakıyoruz. Müsamahayla bakmamız, seyretmemiz asla mümkün değil. Kalkar oynarız, el çırparız.

Biz, parametrelerimiz etrafında 180 derece dönerek her türlü tedbiri alırız. Dediğimiz gibi yaptık ve belgeleri masaya koyduk. BM Genel Sekreteri Ban Ki-moon Bey'in de haberi var. Belgeler, masanın üzerinde çok güzel durdu. Taleplerimizin altı çizildi, üstü fosforlu kalemle boyandı. Detaylı, dostane, eşgüdümlü, yapıcı bir görüşme oldu. O'na, "Gel beraber, mesut bahtiyar birlikte adım atalım" dedik. Anlayış gösterdi, "Haklısınız" dedi. Telefonu kapsam dışı değildi, mesajımızı aldı. Ortak mücadele sözü verdi. Ortak adım atar mıyız, atarız gibi gözüküyor. Biz yan yana duran iki ahşap ev gibiyiz. Birimizde çıkan yangın, itfaiye geç gelirse diğerini de etkileyecek. Elbette savaş istemiyoruz, ancak sevişmek de istemiyoruz. Aslında biz ne istediğimizi bilmiyoruz. Sonunu düşünen kafayı bulamaz. Temennim odur ki, masada oluruz. Yeriz, içeriz, eğleniriz.

OLAYLARA ÇİZGİLİ BAKIŞ

Mustafa Yıldız
mistikyildiz@hotmail.com

PKK eylemleri tekrar hotladı. Ülke kan gölüne dönüştürülmek isteniyor. Böylesi bir kaos ortamında erken seçime gitmenin hesaplarının yapıldığı iddia ediliyor.

İzmir-Çanakkale Otoyulunda inşaa edilen viyedüğün iskelesi beton dökülmesi sırasında yıkıldı. Enkaz altında kalan 4 işçi yaşamını yitirdi

Antalya'nın Kemer İlçesi'nde turizme açılmayı bekleyen dünyaca ünlü İdyros Antik Kenti'nin bulunduğu 1. Derece Arkeolojik SİT alanının tel örgüleri yıkılarak bölge otoparka çevrildi.

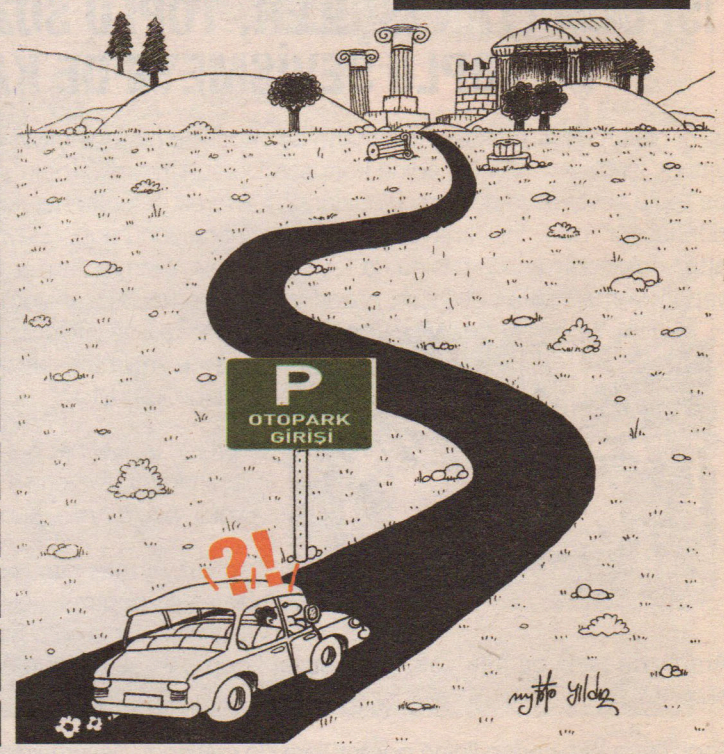

Limon yine son ayların zam şampiyonu oldu. Ekşi limon bile yoksul ailelerin evine giremez oldu...

MHP Genel Başkan Yardımcısı Metin Özkan, HDP'ye oy verenleri "Şerefsiz"likle suçladı. 3 bin kişinin isim listesinin çantasında olduğunu ifade etti.

18 gazete yöneticisine terör suçlamasıyla 7,5 yıl hapis istemiyle iddianame düzenlendi.

Tuzla'da kezzap üreten fabrikada tankın delinmesiyle ortaya saçılan zehir dumanına karşı kağıt maske takılarak önlem alınmaya çalışıldı.

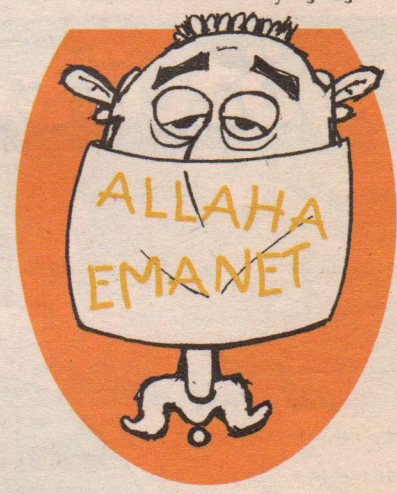

DOĞAN DEVRİMİ AKINCI

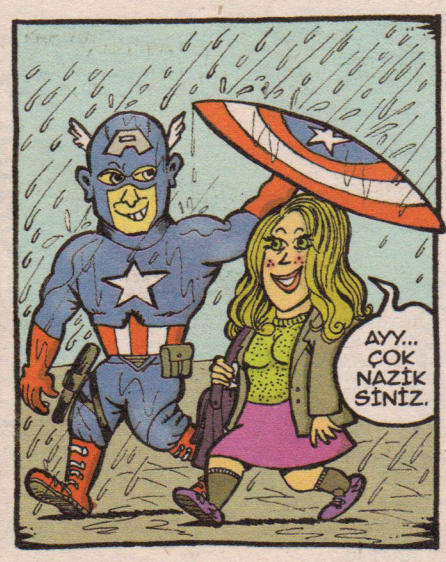

MİST

@59mist

SEN KİMSİN ! SENİN KRALIN GELSİN!
KRAL NASIL GELSİN , KRAL BİR BİRİM İLERLİYOR !
NİHEHE !

GELİYO MU GİDİYO MU BELLİ DEĞİL! HAYVAN HERİF!
ÇEK SEN ÇEK!

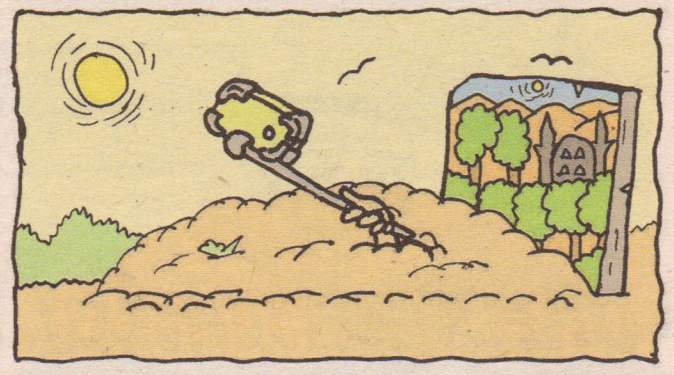

BU DONDURMA KUTUSUNDAKİ SARMALARI KİM YEDİ?
LANET OLSUN! TAHMİN ETMELİYDİM DONDURMA OLMADIKLARINI.

LAN ! BİRİSİ NEYİMİ ÇALMIŞ!
NEY ÇALINMAZ, ÜFLENİR ABİ !
BENİMKİ ÇALINMIŞ!
ŞAAK
BAZEN OLABİLİ-YOR!

ADAK KURBAN
Bİ KURBAN ALACAĞIZ DA KARARSIZ KALDIK HANGİSİNİ ALALIM.
BABACIĞIM BAK BU GÜZELMİŞ.
OY BEN SANA KURBAN OLURUM!
HAH ! BU OLSUN!

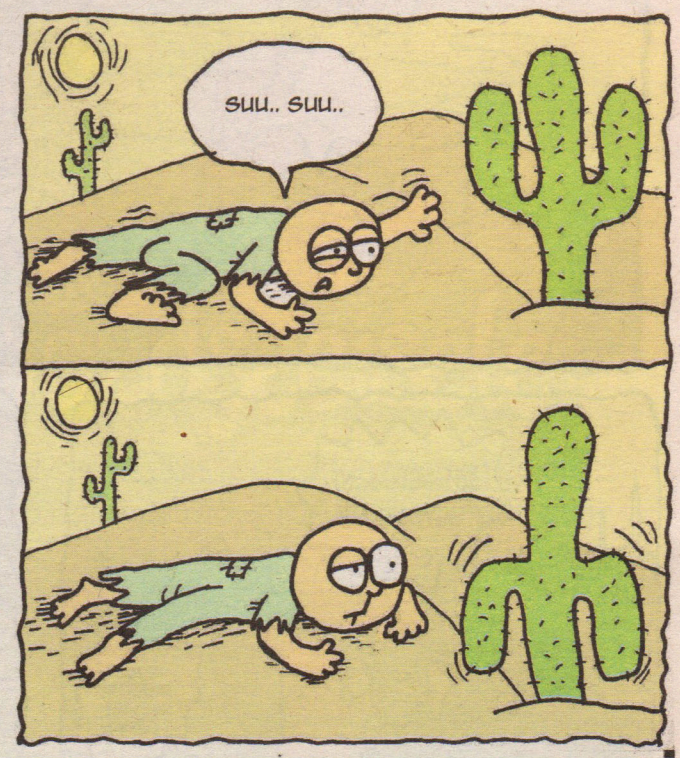
suu.. suu..

İBRAHİM ORMANCI
NOKTA VURUŞU
İlaç fiyatları pahalı alamıyoruz. İşte o zaman hapı yutuyoruz !...
Güzele bakmak sevaptır sevap olmasına da,
Angut Dövmek Daha büyük sevaptır usta !...
Bayandan satılık araba aldım. Hanım her gün üstümde saç kılı bulup maraza çıkarıyor !.
Güzellik ALLah vergisiyse, Sen vergi kaçırıyorsun be kadın !....
"Her kuşun eti yenmez" diyen kıza
"PARDON SİZİN KUŞ OLDUĞUNUZU BİLMİYORDUM, BEN SİZİ İNSAN SANMIŞTIM" DEDİM !...
Ziyaret ile eteğin ortak noktası nedir ? İkisinin de kısası makbuldür !..
İş arıyorum CV dağıttığım bütün yerlerden, bir CVP alamıyorum hacım !..
Sevgi kuşun değil, kuşkunun kanadında artık !..
Kumarda kaybeden aşkta asla kazanamaz.
Hatta " Çoluk çocuğun nafakasını yedin. Boşun posun devrilsin herif " diye terk edilir !..
Hayatımı uyuyarak kazanmak istiyorum. Yatak firmalarında test yaparak !...
Alem buysa kuralı koyan benim !..
Ne amcam var ne de Dayım... Bilahare Depresyon-Dayım !..
Sen mattuluğun resmini çizmeyi bırak, Sigortalı bir işe gir Abidin !
Güzel kadın görünce Dayanamam... Müzmin bakarım !...
Sosyal medyada laf anlatacağına, Git deveye hendek atlat Daha iyi !....

OKAN NASUHOĞLU

nasuhogluokan@outlook.com

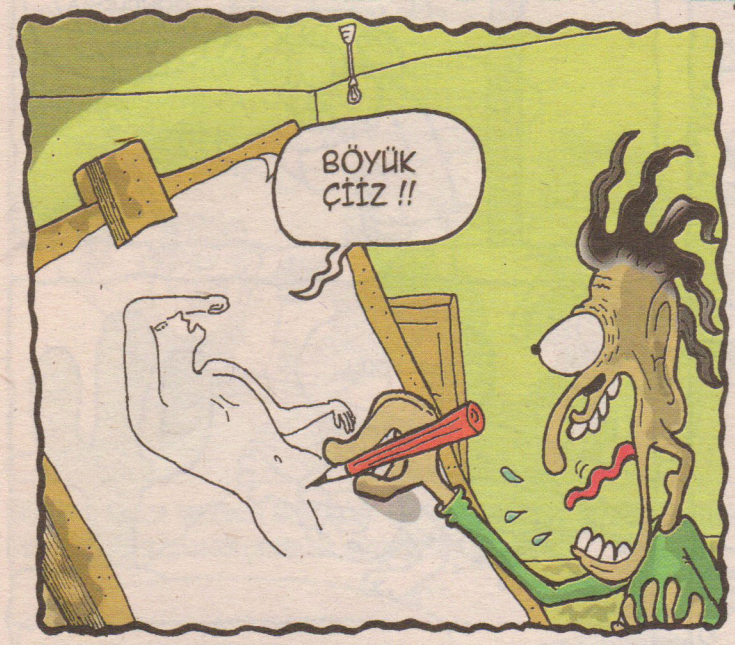

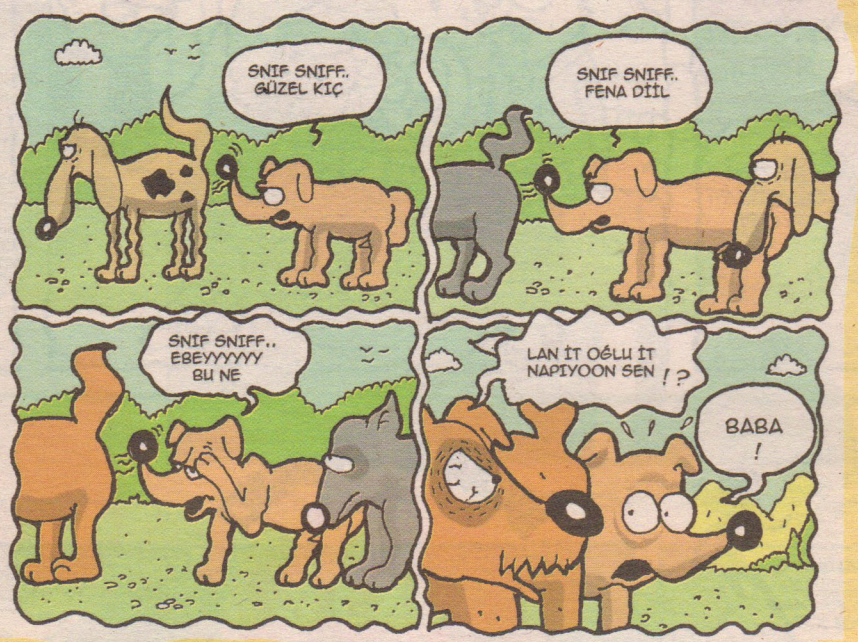

Ali Kuvancı
a.kuvanci@bikeremizah.com

Siyaset, Spor ve Sanat Zırvalıkları

Seçim sonrası Siyasetçilerimizin izledikleri politika yanlı-yansız herkesi bunca yaşanan şeyin arasında "umutsuzluğa" itti diyebilirim. Ülkemizde uzun yıllardır "sol"-"sağ" kavramı kalmadığı gibi her şey birbirine girdi demek yanlış olmaz. Bazıları siyasal "çizgilerinden" vazgeçmeyeceğini ısrarla söylemeye devam ederken, bir diğeri bundan bir kaç yıl önce Türk Spor tarihinin ahenk taşı Beşitaş'ın başlattığı "feda" gibi gençlerimizi "feda" edeceğini ifade etmekten çekinmiyor. Bir yandan bazıları da aman be kardeşim; nasıl olursa olsun da artık hükümet kurulmalı derken Milletin onlara sandıkta bir ders verdiğini, artık Hükümet kurmanın tek bir çatı altında toplanmanın gerektiğini savunuyorlar… Akıl alır gibi değil, onca kavga gürültüden sonra birlik beraberlik çağrıları!...

Ve daha sonra, "Şeref meselesi" diye bir şey çıkıverdi karşımıza. Ülke olarak yıllardır kaç Gencimizi Siyasal anlaşmazlıklar sonucu Şehit verdik haddi hududu yok. Deaş/Tedaş/Daeaş/Işid/Pkk/Hdp/Ypg.

"BİZ KONUŞURUZ AĞA BABALAR YER"

Bu isimler kaşımıza Üniversite sınavında çıksa karıştırırız... Ha birde unutmadan yıllarca devlete dağlarda kurşun-mermi sıkan daha sonra Meclis çatısı altında Özgürlikler-Barış ve Demokrasi'den söz eden Mv'lerini unutmamak lazım. Hiç bir akıl mantık almıyor... Gelelim işin Sanatsal boyutuna; Suruç'ta yaşanılan acı olayı kendi sosyal medya hesaplarında paylaşıp burada zulüm var diye eleştiren ama Şehitleri görmezden gelen, Sanatçı kimliği adı altında Siyaset yapmaya çalışan ve kendini bu topluma mal olmuş sanatçılar olarak gören herkese siz bu Ülkenin sanatçısı değil baş belalarısınız diyesim var. Sanatçı dediğin tarafsız olmalı, Özgürlükçü olmalı. Yeri gelmeli "Sol'dan" vurmalı yeri gelmeli "Sağ'dan" vurmalı, hiçbir yere yaslamamalı sırtını!.. Yaşanılan hiçbir zulme kayıtsız kalmamalı. Suruçta 32 can verdik 32 Ailenin ocağına ateş düştü. Bir de sessiz sedasız "kahpece" şehit olan Mehmetçiklerimiz var. Yeter artık bu savaş dursun, artık kan akmasın. İnsanlar; siyasiler ve sözde kendini sanatçı sananların paylaşımlarını görmediği sürece mutlu bu Ülkede... Aslında bu Ülkenin gerçeği ekonomi!...

Ekonomi demişken Spor dünyasında yaşanılan rezalet geldi aklıma, kimse kusuruma bakmasın sırf Galatasaray taraftarı olduğu için Fenerbahçeliler tarafından kıyılan canları unutmadık, Beşiktaş'ın Bursa'ya gidemediğini, aynı şekilde Bursasporlu futbol severlerin İstanbul'a gelemediklerini de unutmadık. Neyse gelelim konumuza; sporda başarı yok, klüpler'de para olmadığı konuşuluyor. Galatasarayın 2000 yılından beri elde ettiği başarıdan başka konuşulacak hiçbir şeyimiz yok. Fenerbahçe Spor Klübü, Nani için Manchester Ünited'a 6 Milyon Euro ödüyor, Robin Van Persie yıllık 4.9 Milyon Euro garanti para veriyor. Bunun gibi diğer klüplerimiz 'de farklı işler yapmıyor. Klüplerin yıllık transfer politikasına baktığımız zaman 15/20 Milyon Euro transfer bütçemiz var gibi söylemler oluyor. Bunca kaynağın oluk oluk aktığı yerde Avrupa arenasında iki Klüpten başka Klüp görmek çok zor, gelir bir Macar takımı senin 111,50 Milyon Euro değerindeki takımını 4,85 Milyon Euro değerindeki kadrosu ile nakavt eder. Bende şunu sormak istiyorum o halde; Asgari ücretin 949,07 TL olduğu, ulaşımın 3,25 TL olduğu, ev kiralarının 600/1500 TL aralığında olduğu bu ülkede sözünü ettiğimiz Milyon Eurolar biraz ayıp değil mi Beyler ?

Sözün özü şudur; Tük'ü, Kürt'ü, Alevi'si, Sünni'si, Beşiktaş'lısı, Galatasaray'lısı, Fenerbahçe'lisi ve yazamadığım onca renk, Biz bu ülkenin rengiyiz. Sarı olmadan Kırmızı, Siyah olmadan Beyaz eksik kalır.. O meşhur slogan gelir aklıma "biz konuşuruz ağa babalar yer"…

Hay dili büzüşeciseler

Arabamla evime gidiyorum. Radyoyu açtım. Çok da lazım değil ama "Dalga aralığı" anlamına gelen bir adı var radyomuzun. Reklâmlar başlamıştı güzide radyomuzda. Bir "cafe"nin tanıtımı yapılıyor. Cümleler şöyle diyeceğim de cümle yok maalesef. Radyodaki ses:
- "Siz de MİKSLEYİN diyor. MİKSLEMEK için "Cafe Miks"e gelin." diyor. Sonra;
- "Özel SPESİYAL kahvaltılıklar..." diyor. Diyor da diyor işte...

Şimdi, Allah aşkına MİKSLEMEK ne demek? MİKS: Karıştırmak, -LE/-LA eki isimden fiil yapan yapım eki. Melez, yok yok piç bir sözcük.
Ne demek istiyor peki: SİZ DE KARIŞTIRIN.
İyi de siz karıştırmışsınız, düzeltiyorum, mikslemişsiniz zaten miksleyeceğiniz kadar Türkçeyi...
Diğeri: "... size özel spesial kahvaltılıklar."
SPECİAL: Özellikli, kendine özgü.
Yani cümle şöyle:
... size özel ÖZELLİKLİ (kendine özgü) kahvaltılıklar.
Bu piç bile değil, genleriyle oynanmış bir ucube.
Ey MİKSLEYEN arkadaş!
Kim bu dingilliğin sebebidir acaba, bilmiyorum!
Ama bildiğim bir şey var:Irzına geçilmiş bir Türkçe ile iki adım yol alamazsınız. Bir gün benim gibi bir UKALA çıkar, ırz düşmanlarının ırzına musallat olur.

SİNİRLİ HİLMİ

PINAR N'OOOLDU?!.

MURAT YILMAZ

ÖĞRENCİ EVİ

YAZAN ÇİZEN
M. CEMİL AÇIKKOL

NE OLURSUN GÜLAY'IM SEVSEN BENİ

Orta 3'teydik. Bir arkadaşım, "Dalgalandım da Duruldum" eserinin sözlerini bir miktar değiştirmiş ve bunun kendi yazdığı bir şiir olduğunu söylemişti.

Hikâyenin detaylarına girmeden önce milenyumun ilk çeyrek çocukları için Orta 3'ün ne olduğunu açıklamalıyım.

12 yıllık eğitim sisteminde 8. sınıfa denk gelen konum olup, kendisi de 3 yıl sürecek olan liseden evvel bitirilmesi gereken sınıftır.

Osmanlı döneminde ise Milli eğitim Bakanlığının (MEB) karşılığı olan, Maarif-i Umumiye Nezareti'ne (MUN) bağlı Sıbyan mektebinden (Dâru'l-'ilm Mektebi) sonra kayıt olunan Mekâtib-i Rüştiyeye denktir.

Maarif Vekâleti olarak 1935 yılına kadar işlev gören MUN'nin lise eğitimi için bastığı kitapların, müfredat olarak bugün üniversite lisans eğitimi kitaplarından daha zengin dolu ve işlevsel olması ayrı bir yazının konusu olmayı hak etmektedir.

Cumhuriyetin ilk yılları kadar olmasa da biz de kısmen şanslı bir döneme yetiştik. Bizim zamanımızda, Milli Eğitim Bakanlığı'nın eğitimi zorunlu hale getirmek, zorunsuz hale getirmek, sorunlu hale getirmek, eğitime yıl eklemek, eğitimden yıl çıkarmak, 12'yi 3'e bölmek, dünya eğitim sistemleri için yeni sınav modelleri araştırmak, büyük şaşa ve sitayişle tanıtılan bir önceki sistemlerden, daha büyük ve görkemli törenlerle vazgeçip, öğretmen, öğrenci ve velileri değişen sisteme alışma manyağı haline getirmek gibi vazifeleri yoktu.

En azından ideolojik kaygıları vardı ve bir nesil yetiştirmek gibi amaçları vardı. Bugün MEB bırakın farklı iktidarları, aynı iktidarın de bakanlarınca sınav biçimlerini değiştirm dışında bir vazifesi yok gibi duruyor.

Zola, Dreyfus'u savunurken "Fransız ru dünyaya yaymak için yazdığım tüm es adına yemin ediyorum!" der. Bizde bıra aydınları, adında milli bulunan MEB ha taşıyıcısıdır.

MEB ve MUN meselesini bir kenara ye gelelim **"Ne Olursun Gülay'ım Sevsen** şiirine. O zamanlar her birimiz, 'çiklet j şiirleri' türünden bolca şiir telif ettiğimiz (karaladığımızdan) ve üstelik bu şiirleri yarıştıracak kadar kudretli bulduğumuz "arkadaşın bu şiiri yazamayacağını idd kendi şairliğimize de yapılan bir intihar kabul ettiğimizden, itiraz etmeye cesar edemez, kimseye de cüret ettirmezdik

İntihar saldırısı demişken, kötü bir şey duruyor; intihar eylemine "istişhad ope

demek hadiseyi daha ihtişamlı ve uhre Tıpkı, kimin kaç bakanlık alıp, hangi ih pay sahibi olacağı görüşmelerine, iştik görüşme diyerek, bakanlık tamahı yeri lisandan imtiyazlı bir lolipop çekip yala

Arkadaşımızın şarkının güftesinde yap tadilat, sadece "Ne olursun güzelim s beni" mısrasındaki 'güzelim' yerine, G eklemekten ibaretti. Eserden haberda olmadığımızdan arkadaşa gıpta ediyo Gülay'ın nelere kadir olduğuna şaşıyo bir şiir yazdıracak başka bir kız araştır karşımıza bir Gülay çıkartmayan kem kahrediyorduk.

Değiştirilen şarkıyı, arkadaş "Ne olursu Gülay'ım sevsen beni" olarak 'çığırma izin vermiyor, "Ne olursun Gülayı sevs

Doğan Devrim Akıncı

O'nu" şeklinde söylememize –lütfen- müsaade ediyor, biz de O'na hak vererek bu ihtara riayet ediyorduk.

Hem ihtar bir tehdit de saklıyordu, Karate filmleri izlemekte her birimizden en az 20-30 film öndeydi; biz sadece Bruce Lee filmlerinden antrenmanlıydık; O ise Wang Yu ve Jackie Chan tedrisinden geçerek hepimizden en az '50-60 Dan' öndeydi.

Bir akşam evde ailecek televizyon izliyoruz; komşularda var, biraz sonra başlayacak "Türk Sineması" kuşağında yayınlanacak filme mistik bir ruhi hazırlık yaparken, oldukça uzadığını düşündüğümüz sanat müziği kuşağının bitmesini çekirdek çitleyerek bekliyoruz.

Müzeyyen Senar olsa gerek "Ne olursuuun güzeeeelim seeevsen beniiiiiii" diye gürlemesiyle 'Bu bizim arkadaşımızın şiiri ama Gülayımı değiştirmiş' dedim. Arkadaşımın yalanının demeyeyim de, aşkının kavgasını ilk ailemle ve komşularımızla yaptım.

Lise boyunca da sürdü bu kavgam. Google yok, araştıracağım kaynak yok, müzik öğretmenimin verebileceği olumsuz cevap sadece arkadaşlığa değil aşka olan itikadımı da sarsabilir; üstelik öğretmenim flütü tirilli çaldığım için bana "Fareli Köyün Kavalcısı" diyor.

Hem Gülay'ın böyle bir şiiri yazdırabilecek kadar güzel olduğuna hem de arkadaşımın aşkına ve ilhamına sorgusuz bir imanım var...

Bu tarzımdan hala vazgeçemedim; hatta bazen çok istememe rağmen. Arkadaşlarımın kendi meseleleri için ellerini taşın altına koymaktan kaçındıkları sorunlara kafamı koydum.

Olsun, "Dalgalandım Da Duruldum" güfte ve bestesi, Rüştü Demirci'ye ait olsa da; "Ne olursun Gülayım sevsen beni" şiiri ismini hatırlayamadığım arkadaşıma aittir. Şarkıyı hala "Ne olursun Gülayıiiim seeevsen beeeni" diye söyleyip facialara sebep olsam da, var mı itirazı olan?

Arkadaşımın ve Gülay'a olan aşkının akıbetini bilmiyorum ama benim şuurumda: Aşkın ömrü ruhun takatine bağlıdır, kimyanın sıkletine değil. Nazım Usta bir şiirinde "... Yaşarsın, karıcığım / kara bir duman gibi dağılır hatıram rüzgârda; / yaşarsın, kalbimin kızıl saçlı bacısı, / en fazla bir yıl sürer / yirminci asırlarda / ölüm acısı." demiş olsa ve hatta şimdilerde '3,5 inch ekranda oluşan sonsuzluk hissi ve uçsuz bucaksızlık duygusu 3-5 dakika sürmese bile' hakiki aşk nazarımda ölümsüzdür.

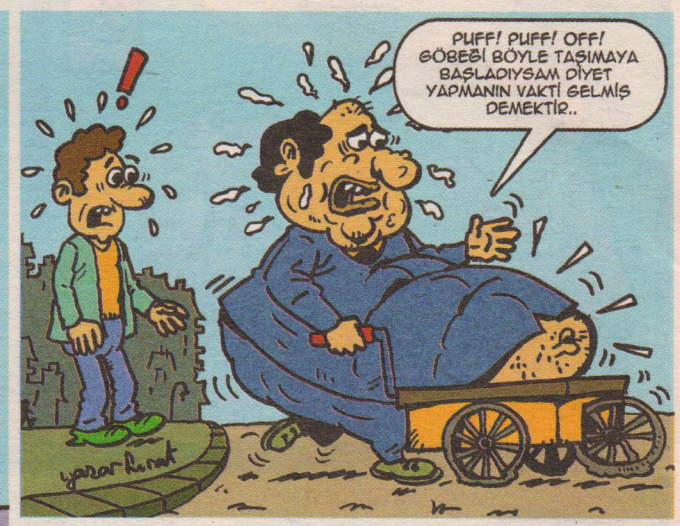

Kübik Çizgiler

Kubilay Bayar
kubilaybayar@gmail.com

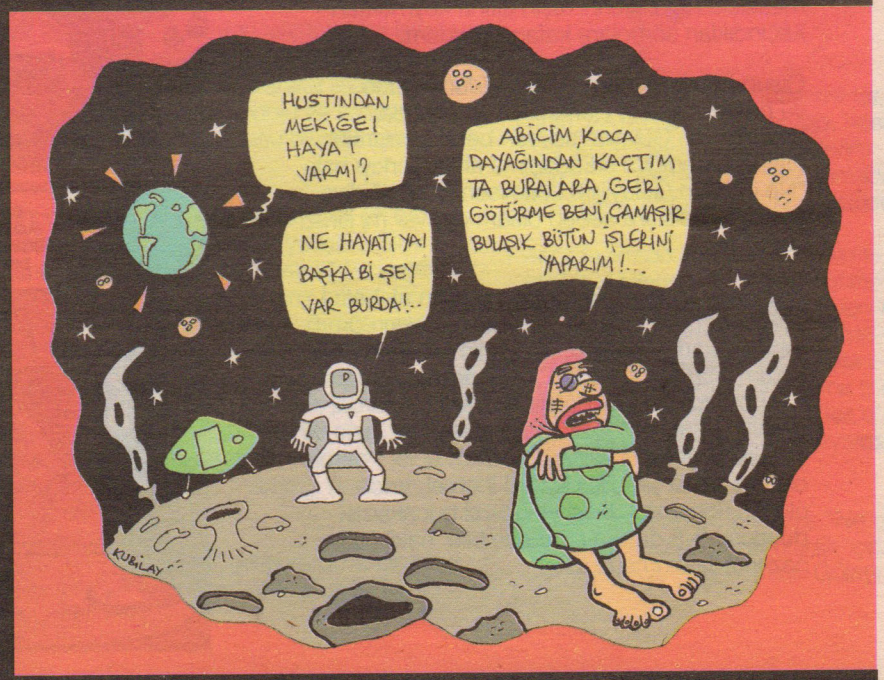

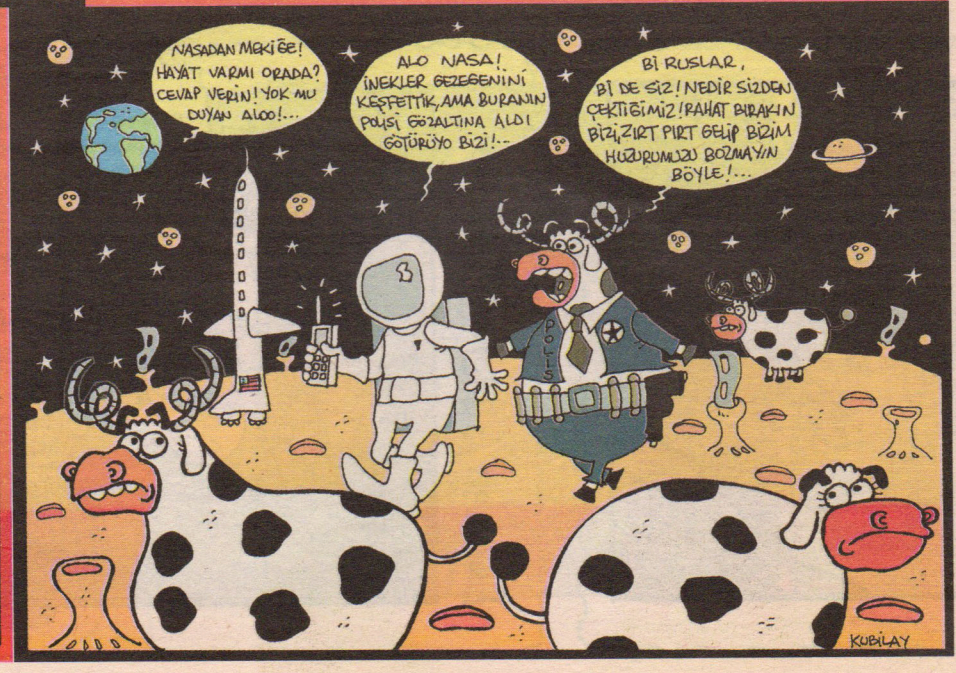

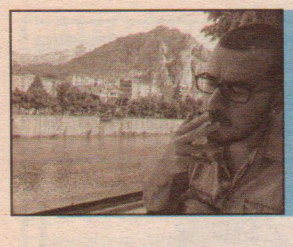

İstanbul Kitap Cafe

CANER KAYA

Aslında her şey küçüklüğümüzde üzerimize yapıştırılan ideal meslekler sayesinde başladı. Kimi polis kimi itfaiyeci olmak istedi.Bunun trajikomik bir hale dönmesi de bundan sonraki öğretim hayatıyla başlıyor zaten. Benim nedendir bilinmez normal hedeflerim hiçbir zaman olmadı. 3 kuzen genelde hayal kurardık ve kuzenlerim savcı, polis olmak isterken ben mafya babası olmak isterdim. Hatta olası planımız benim para kazanmam onlarınsa beni hapisten çıkartması yönündeydi. Ulan küçücük çocuksun git doktor olcam de.Hadi onu da geçtim devlet dairesinde memur olacam de. Velhasıl kelam üzerimde ki cenabetlik etkisi tam da bu yaşlarda başladı.Çünkü insanlar nasıl bir çocukluk yaşadıysa hayatları da tam olarak öyle şekillenir. Olmayı istediğim yer absürt bir zenginliğin ortasıyken olduğum yer tam anlamıyla ağzına kadar dolu bir minibüste yaşlı bir amcanın koltuk altıydı resmen. Hayaller Amerika Miami, gerçekler ise Rize Çayeli'ydi resmen. Tam olarak kafeye doğru yola çıktığımda kiminle karşılaşmak istemiyorsam onunla karşılaşıyordum. Hayata isyan ederek giderken aslında pekte sevmediğim Berk denen p.çin Rangeden kafasını çıkartıp kornaya basmasıyla irkilmiştim.Babasının parasıyla Dan Bilzerian gibi takılan sözde süper müslüman ailesi (aslında süper hırsızlar) olan sevimsiz p.ç Berk! " Yaa kanka napıyorsun yaa " diyor ağzını yayarak. Suratına gelişine vuracaksın Medine dilencisine dönecek şerefsiz. Sıcağın altında yürümekten sucuk gibi terlemişim ayaklarım isyan edip bağımsızlığını ilan edecek durumdaydı adeta. Peki sorarım size kardeşlerim Benim geldiğim bu durum bana reva mı? Sokağın başında ki kedi bile ağlamaklı olmuştu sezmiştim. İki damla süzüldü çenemden rangein arkasından. Tabi ki ter damlasıydı lan ne ağlaması? Sevimsiz p.ç Berk paraları sıfırlayamayan babişkosunun pembe tezkereli evladı. Aslında her şeye rağmen mutluydum. Çünkü onların sat sat bitiremeyeceği çok şeyleri vardı. Onur şeref haysiyet gibi. Ama ben öyle değildim. İyi ki de değilim.

Yine yeniden gelmiştim kafeye. İlk izlenimim ise yaşanan bütün o kavga gürültü sanki yaşanmamış gibiydi. O kadar kavgayı ben kendi kendime yaşadım da onların bu olayla hiç ilgisi yoktu. Herkes gülüyor eğleniyor bambaşka konulardan bahsediyorlardı. Üzerinden çokta fazla zaman geçmemişti halbuki. Yani kavgaların yaşandığı yerlerdeki izleri hala sıcak ve tazeydi. Ama bende ortama ayak uyduruyor tatsız bir olaydı yaşandı ve geçti gibisinden takılıyordum. Kafeye gelen kızlara kesilmiş durumdaydım. Hatta bi ara bilgisayarın olduğu odada Sibel ile başbaşa kalmıştım. Aslında pek tabi Sibel arkadaşım hatta bir başka arkadaşıma karşı hisleri olduğunu düşünüyordum. Neyse gayet basit bir şekilde oturmuş karikatürlere bakıp bakıp gülüyorduk. Öyle saçma sapan sıkıntıdan zaman geçiriyoruz denebilir. Fakat Sibel bana çok yakın duruyordu. Fettan bir şekilde geceliğiyle kapıma dayanmış bir komşu edası vardı Sibel'de. Ben ise bi yerden sonra Sibel'in temaslarından dolayı kendimi salmış bütün malın mülkün tapularını Sibel'e verebilecek kıvama gelmiş mağdur bir insandım. Aklıma gelen türlü türlü savaş teknikleriyle bütün düşman topraklarını ülkeme kazandırmayı düşünüyordum. Zafere aç bir komutan gibiydim. Ama biraz ağırdan almak hatta ulan nasıl şeyler düşünüyorsun deyip kendime iki tokat atmak istiyordum. Bi yerden sonra karikatürlere sarılarak bakacaktık sanki. Düşünsenize ortada hiçbir sohbet yok ama sarılmış karikatür inceliyorsunuz. Ulan tam bunlar aklımdan bir bir geçerken Mehmet abi zank diye birden odaya girdi.Sanki narkotik de uyuşturucu imalathanesine baskın yapıyor adam.Anlamsız bir bakışma silsilesi başladı ardından. Herkes birbirine tek tek bakarken kısa bir sessizlik olmuştu. Tırnak makası orada mı diye bana sormasıyla anlamsız bir mavi ekran hatası vermem bir oldu. Tırnak makası almak içinmiydi ulan bütün bunlar.Neyse deyip fazla takılmadan aldım verdim ve artık bu kuşatmanın fazla sürdüğünü düşünüp başka bahalara erteleyerek bütün bu düşünceleri bende nefes almak için çıkmıştım odadan. Tabi kız milleti babasının prensesi modunda takıldığı için bu kızları birde eve bırakma seranomisi vardı. Ulan sabah olsun akşam olsun ne zaman olursa hep bir leydi havaları hep bi bana hizmet havalarında takılıyorlar.

Kafeye gelmem ile birlikte bütün ahalinin bensiz gittiklerini öğrenmem bir oldu. Gerçi ben geç gelicem siz gidin dediğimi hatırlamamla yüreğime bir su serpilmedi değil yani. Sonuçta arkadaşlar tarafından ekilmek kadar lanet bir duygu olamaz. Ha serçe parmağını sehpaya vurmuşsun ha arkadaşların ekmiş. Babamdan ders çalışıcam diye izin alıp arkadaşlarımla buluşup aslında gram bir bilgimiz olmamasına rağmen balık tutmaya gidecektik. Hayatta bir iki defa denemiş beceremediğimiz balık tutmayı ama yine de çabalıyoruz. Geceye doğru onların yanına giderim diye kafamda plan yapmıştım. Ulan gitsene niye duruyorsun geceyi bekliyorsun. Tabi olacakları bilmemenin verdiği saflıkla kafede durmuştum. Bedbaht kaderim, şanssızlığımın zirvesindeydim. P.ç Berk jeepiyle gezerken ben burada limonlu soda içip serinlemeye çalışıyordum. Yine aklıma geldi şerefsiz yine sövüyorum. Gerçi sövdüğüm o kadar çok şey vardı ki say say bitmez. Ben hala burada durup bunları düşünürken birileri trilyonluk merso makam araçlarında fetva veriyordu hissediyordum. Hele kesin birileri kendi çocuklarına pembe tezkere alıp başkalarının çocuklarını savaşın ortasına itip feda ediyordu.Yanına koyduğumun hayatı ne kadar saçma ne kadar b.ktansın....DEVAM EDECEK !

KAFASINA GÖRE

TOLGA KILIÇ

M. CEMiL AÇIKKOL

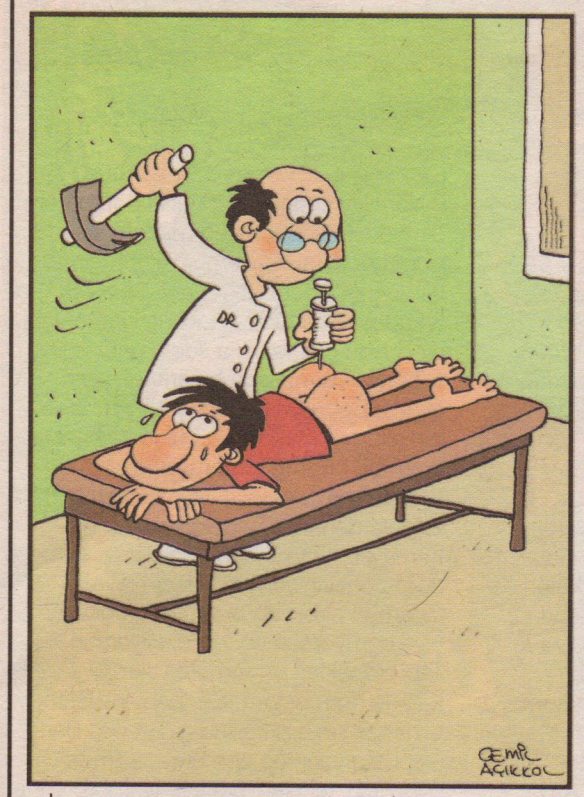

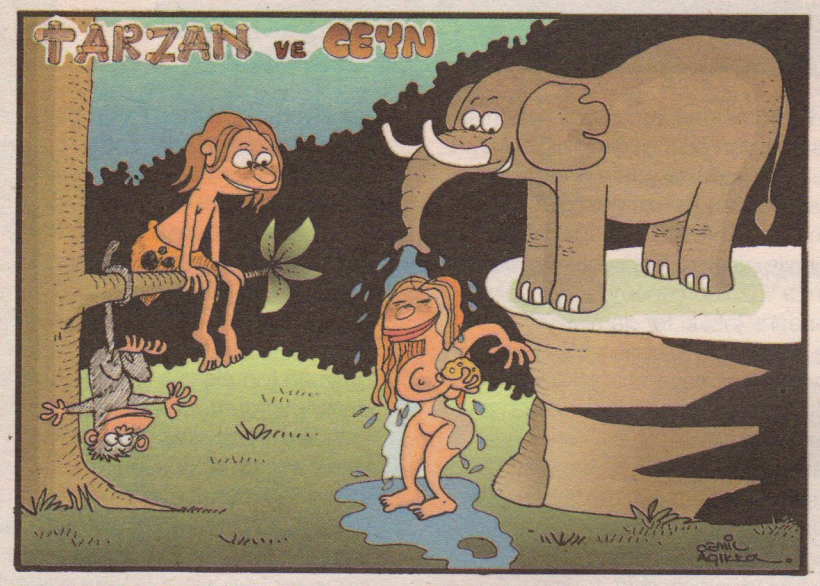

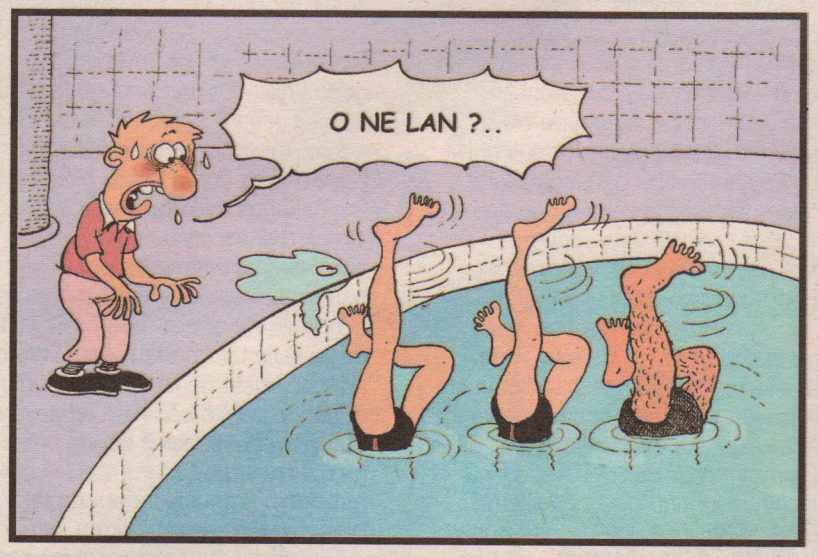

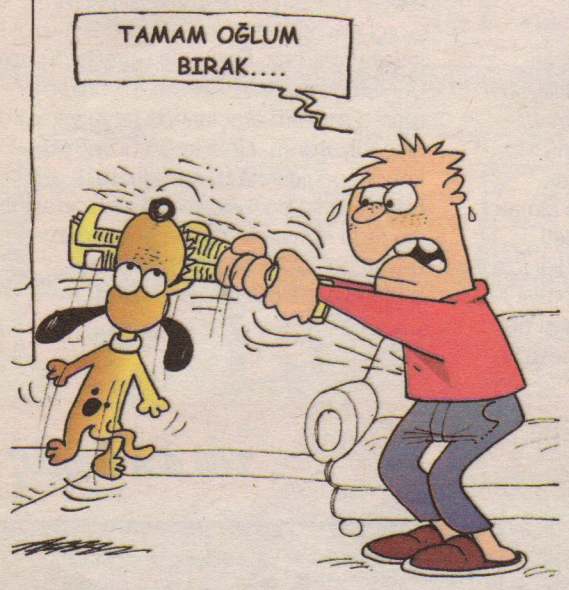

Metin Savaş

ÇAVDAR TARLASINDA ÇOCUKLAR

Refih Bey'in üniversite öğrencisi olan güzel kızı Yasmin, daha öncesinde, yani üniversiteye gitmezden önce, pek tuhaftır ki, liseye gidiyordu. Yasmin, nitelikli bir vatandaş olan babasının aksine olarak, kitap okumasını seven bir kızdı. Televizyon seyretmekten ziyade yatağına uzanarak kitap okumayı tercih ederdi. Babası ise güzel kızına her fırsatta serzenişte bulunur, yat uyu, sabah erken kalkıp okula gideceksin, geç saatlere kadar kitap okuyup da gözlerini yorma filan gibisinden birtakım evcimen uyarıları peş peşe sıralardı. Kitaplara ve kitap okuma eylemine şiddetle muhalefet etmeyi şiar edinmiş bulunan Refih Bey'in görüşüne göre, çağımızda kitabın devri geçmişti. Şimdi internet diye bir şey vardı ve dünyanın bilgisine internetten erişmek mümkündü. Vaziyet böyle olunca da internet dururken kitaba gerek kalmıyordu. Refih Bey'in kitaba yönelik tavrı umursamazlıktan da öte muhalefetti. Refih Bey kitap denen nesneyi kesinkes umursamıyordu, ama bunun da ötesinde, kitaba şiddetle karşı çıkıyordu. Refih Bey herhangi bir yerde herhangi bir kitap gördüğünde yüzünü buruşturur ve tiksinç bir şeye bakıyormuşçasına behemehâl başını çevirir, görüş mesafesini herhangi bir yerdeki herhangi bir kitaptan arındırmaya yeltenirdi.

Fakat hayat sürprizlerle doluydu. Üniversite öğrenciliği yıllarında ha bire kitap okuyup duran Refih Bey'in güzel kızı Yasmin, lise son sınıftayken edebiyat öğretmeninden bir ödev almıştı. Yasmin, yoğun ders temposu içerisinde öğretmeninin ödev olarak verdiği bir kitabı okumak ve bu kitabın kurmaca dünyası hakkında bir kompozisyon yazmakla vazifedar kılınmıştı. Gel gör ki, Yasmin, hem lise son sınıftaki derslerine çalışmak ve hem de yaklaşmakta olan üniversite sınavına hazırlanmak mecburiyetinde bulunduğundan ötürü edebiyat öğretmeninin verdiği ödeve zaman ayıracak imkâna malik değildi. Ne var ki, edebiyat öğretmeninin dayattığı kitabı okumak ve bu kitabın kurmaca dünyası hakkında bir kompozisyon yazmak da mecburiydi. Yasmin, bir hafta sonu sabahında, söz konusu mecburiyet karşısında kara kara düşünürken parlak bir fikre kapılıp gülümsedi ve ruhunu bürümüş olan gerginlikten sıyrılıverdi.

"Baba!"

"Efendim güzel kızım?"

"Böyleyken böyle... Edebiyat öğretmenimin verdiği ödevi yapmak zorundayım."

"Nasıl bir ödevmiş bu bakayım."

"Böyleyken böyle... Önce bir kitap okunacak. Sonra da bu kitabın kurmaca dünyasına dair bir kompozisyon yazılacak. Fakat benim o kitabı okuyup da o kompozisyonu yazmaya zamanım yok."

Yasmin meseleyi babası Refih Bey'e etraflıca anlatınca Refih Bey de meseleyi etraflıca kavrayınca iş başa düşmüş oluyordu. Refih Bey biricik kızının hatırı için (ve elbette biricik kızının öğrencilik hayatının selâmeti uğrunda) edebiyat öğretmeninin ödevini kendi üzerine almayı kerhen kabul buyurmuştu. Refih Bey ilk olarak söz konusu kitabı dikkatle okuyacak ve sonra da bu kitap hakkında iki sayfalık bir kompozisyon yazacaktı. Ve elbette Refih Bey'in gayretiyle tamam edilmiş bu ödev Yasmin tarafından ifa edilmiş süsüyle edebiyat öğretmenine zamanında teslim edilecekti.

Refih Bey (neşesi bir hayli kaçmış olmasına rağmen) biricik kızının istikbali uğrunda kolları sıvayarak, bir hafta sonu sabahında harekete geçti. Edebiyat öğretmeninin dayattığı kitabı önce şöyle bir tartmalıydı. Kitabın adı: "Çavdar Tarlasında Çocuklar" – Kitabın yazarı: "J. D. Salinger" – Kitabın hacmi: "198 sayfa" – Amerikalı bir yazar mı yazmış? Türkçeye kim tercüme etmiş? Salla gitsin. Muhakkak bir dangalak tercüme etmiştir. O ne yahu? Bu kitabı Yapı Kredi Yayınları basmış. Koskoca bankaya yakışıyor mu hiç? Dangalak mı bu bankanın yöneticileri? Ulan, kitap basmak sizin neyinize. Bankasınız siz. İşiniz de sermayeniz de para. Kitap basmak da ne oluyormuş? Kökü dangalak bu bankacı milletinin.

Refih Bey söz konusu kitabın bir roman olduğunu anladığında büsbütün asabileşmişti. Ulan, roman dediğin nedir? Büyüklere masallar! Uydur buydur yaz yazabildiğin kadar. Dangalak okurlar da bütün bu uydur buydurları bir halt zannedip saatlerce okuyorlar. Aklınıza şaşayım sizin. Enayiler sürüsü. Çavdar tarlasında çocuklarmış... Ulan, kime ne çavdar tarlasında tepinen çocukların haylazlıklarından. Bakalım siz hayatınızda hiç çavdar tarlası gördünüz mü? Eminim ki bu salak romanın yazarı... Neydi adı? J.D. Salinger zırtapozu eminim ki hayatında bir kez olsun köye gidip de çavdar tarlasına çöğdürmemiştir. Herif şehirde yaşıyor besbelli. Köy nedir bilir misin sen? Çavdar tarlasında köy kızlarıyla oynaştın mı hiç? New York'taki gökdelen dairene kapanıp da Çavdar Tarlası adında köy romanı mı yazdın? Zaten yazarın adında hayır yok. Salinger'miş... Dangalakça bir ad. Anan baban sana koyacak başka isim mi bulamamış? Göbek adın da dangalakça bir addır kesinkes. Kulağına ezan okudular mı senin ad koyarken? New York'taki gökdelen dairende pencereyi açıp kilisenin çan seslerini mi dinliyorsun gecenin körüne kadar?

Heyhat... Çare yok... Okumak zorundayım bu kitabı. Sonra da bu ahmakça kitap hakkında lânet bir kompozisyon yazmak mecburiyetindeyim.

Salinger'miş... Gidinin budalası.

Refih Bey bir mecburiyet karşısında kalarak Çavdar Tarlasında Çocuklar adlı kitabın ilk satırlarını okumaya koyuldu. Bölüm 1: "Anlatacaklarımı gerçekten dinleyecekseniz, herhalde önce nerede doğduğumu, rezil çocukluğumun nasıl geçtiğini, ben doğmadan önce annemle babamın nasıl tanıştıklarını, tüm o David Copperfield zırvalıklarını filan da bilmek istersiniz..." Refih Bey elindeki kitabı gözlerinden biraz uzaklaştırıp tiksintiyle esnedi. David Copperfield zırvalıkları mı? Ben anlamıştım zaten Salinger kitabının baştan sona zırvalık olduğunu. Herif kendi itiraf ediyor zaten. Zırvalık diyor. Be hey dangalak! Mademki yazdıklarının zırvalık olduğunun farkındasın şu halde ne bokuma yazıyorsun! Kesinkes kabızdır bu yazar. Çocukluğunun rezilce geçtiğini de söylüyor zaten. Rezil çocuk büyüyünce reprezil bir yazar olup çıkmış. Allah seni bildiği gibi yapsın. Neyse... Mecburen okuyacağım bu kitabı. Devam edeyim bari. Refih Bey kitabın ikinci sayfasına geçtiğinde kızlardan bahseden paragrafa gelmişti: "Futbol karşılaşmalarına pek fazla kız gelmezdi. Maçlara yalnızca son sınıftakiler kız getirebilirdi."

Ulan, Salinger denen yazar bozuntusu kafayı kızlarla mı bozmuş? Sapık mı bu adam? Benim biricik kızıma da sarkmasın? Neymiş efendim, futbol karşılaşmalarına pek fazla kız gelmezmiş. Gelmez tabii. O kızlar senin gibi dangalak mı ki futbol maçına gitsinler? Ah, ah... Ben lisedeyken sarışın bir kız vardı. Neydi onun adı? Önümdeki sırada otururdu. Ayvaları benim nikâhlı karımın portakalları gibi ufak da değildi. Ulan, Salinger! Ne zampara yazarmışsın! Bacak kadar liseli kızlara asılmaya utanmaz mısın sen? Zaten yazar milletinin kökü sapıktır. Refih Bey elindeki kitabı okumaya devam ediyordu. Kitabın otuz birinci sayfasına kadar gelmişti. Bölüm 4: "Yapacak bir işim yoktu, ben de kenefe indim." Yuh be! Salinger manyağına bak. Kenefe girdiğini bile yazmış kitapta. Klozete nasıl sıçtığını da betimleseydin oldu olacak. Tüh rezil. Toprak altında yatacak yerin yok. Kenefteki liseli kızları dikizliyordur garanti. Biz yapardık bunu lisedeyken. Gençlik işte. Hem ben üniversite yıllarımda az kitap okumadım. Yılda iki romana bana mısın demezdim. Gözlerim kan çanağına dönünceye kadar geceler boyu kitap okurdum. Saçmalık işte. Kitap okudum da ne oldu? Boyum mu uzadı? Madalya mı taktılar göğsüme? Kitap okuyorum diye general mi yaptılar beni? Gel gör ki Salinger haytasının kitabını okumaya mecburum şimdi. Güzel kızımın hatırı için nelere katlanıyorum. Resmen işkence.

Refih Bey elindeki kitabın otuz üçüncü sayfasına varmıştı. "Bir süre sonra lavabonun üstünde oturmaktan sıkıldım, aşağıya atlayıp bir iki adım ötede step dansı yapmaya başladım, gırgır olsun diye. Aslında step dansı filan bilmem, ama kenefin zemini taştandı, yani step dansı için çok uygundu." Refih Bey sıkıntıyla esneyip elindeki kitabı gözlerinden uzaklaştırdı. Ulan, kitabın bilmem kaçıncı sayfasına geldim ama Salinger dangalağı hâlâ kenefte çıkamadı. O ne? Oturma odasından televizyonun sesi geliyor. Bağdat'ta patlama olmuş. Salinger haytasına da ben patlayacağım şimdi. Bağdatlılar kenefte step dansı yapıyorlar. Hep şu edebiyat öğretmeni yüzünden oluyor bütün bunlar. Bir kadar çocuklara roman mı okutulur? Çavdar tarlasının çocukları kenefte bomba hazırlayıp Bağdat'ta eylem düzenleyecekler besbelli. Gençliğimde az kitap okumadım ben. Okudum da ne oldu? Maaşım mı yükseldi? Japonlar çok kitap okuyormuş da ne oluyormuş? Ne faydasını görmüşler kitabın?

Bölüm 8: "Birdenbire, Trenton'da trene bir kadın bindi ve geldi yanıma oturdu. Yakasında şu orkidelerden vardı. Kırk beş yaşlarındaydı sanırım, ama çok güzeldi. Ben kadınlara biterim. Aşırı seks düşkünü olduğumu filan söylemek istemiyorum." Refih Bey birdenbire canlanmıştı. Kitabı okurken mahmurlaşmaya yüz tutmuş olan gözlerine âdeta renk gelmişti. Ulan, bu Salinger'in sapık olduğunu en başta anlamamış mıydım? "Kadının sigarasını yaktım. Sigara içerken çok zarif görünüyordu. Onun yaşındaki çoğu kadınlar gibi. Cinsel çekiciliği de çok fazlaydı." Refih Bey başını kaşımaya başlamıştı. Ulan Salinger! Resmen sapıksın sen oğlum! Dur yahu... Bu romanın kahramanı Salinger değil ki... Salinger sadece kitabı yazan dangalak. Peki ya romanın kahramanı kim? Neydi lan bu romanın kahramanının adı? Tüh; unuttum işte! Şimdi işin yoksa kitabın başına dönüp roman kahramanının adına bak. Dur lan, hatırladım... David Copperfield... Hah, buydu işte. Çavdar tarlasındaki sapık velet. Ah, ah... Ben lisedeyken sarışın bir kız vardı. Salinger dangalağıyla David Copperfield zibidisi akraba filan mı yoksa?

Bölüm 9: "Ama, otelin öbür yanında olup bitenleri bir görseniz şaşıp kalırsınız. Perdeleri bile çekmemişlerdi." Bakalım otelin öbür yanında neler oluyormuş? "Bir herif gördüm. Sonra bavulundan kadın giysileri çıkardı ve onları giydi." Bağdat'taki patlamada sekiz kişi ölmüş. Televizyonun sesini niye kısmıyor benim dangalak karım? "Bu seks denen şeyi hiç anlamıyorum zaten. Seks konusunda kendi kendime kurallar koyup sonra hemen bozarım." Bağdat'ta kuralları kim bozuyor? Amerika! Salinger kim? Amerikalı! Çavdar tarlasının dangalak kural bozucuları. Ulan, böyle roman mı yazılır? Kaç sayfaydı bu roman? 198... Oku oku bitmez şimdi bu. Neyse ki yetmişinci sayfaya yaklaştım. Daha kompozisyon yazılacak. Lisedeyken hep dokuz alırdım ben. Kompozisyonum çok iyiydi. Nitelikli bir vatandaş olacağım o zamanlardan belliymiş.

Bölüm 11: "Lobide artık kimseler yoktu. Orospu görünüşlü sarışınlar bile yoktu artık. Birdenbire oradan defolup gitmek istedi canım. Moralim çok bozuktu. Ve uykum filan da yoktu." Ama benim uykum var. Ne zaman kitap okusam hemen uykum geliyor. Refih Bey'in içeride ders çalışmakta olan kızı Yasmin bir ara babasını yoklamaya gelir. Refih Bey sorumlu bir baba sıfatıyla Çavdar Tarlasında Çocuklar kitabını vakarla okumaktadır. Gözleri süzülmüştür. Yasmin sorar: "Kitap nasıl gidiyor, baba?"

"İyi gidiyor. Lânet romanın on ikinci bölümündeyim.""Uykun gelmiş gibi, baba."

"Ne zaman kitap okusam böyle gözlerim kapanıyor, kızım."

"Fakat baba, her kitap okuyuşunda gözlerinin kapanması mümkün değil."

"Nedenmiş o?"

"Her kitap okuyuşunda gözlerinin kapanabilmesi için, düz mantık yürüterek söylüyorum bunu, arada bir de olsa kitap okuman gerekir. Fakat sen hiç okumuyorsun. Hiç kitap okumayan bir babanın her kitap okuyuşunda nasıl gözleri kapanabilir ki? Yirmi yıllık babamsın ve ben hayatımda seni ilk kez bugün kitap okurken görüyorum."

Benim liseli kızım bana iğneli bir lâf mı etti şimdi?

Refih Bey'in güzel kızı Yasmin ders çalışmak emeliyle odasına geri döndüğünde Refih Bey mahmur gözlerini ovuşturup Çavdar Tarlasında Çocuklar kitabına geri döndü. Pek güzel... Epeyce hızlı okuyorum. Hava kararmadan bu sersem kitabı bitirmiş olurum. Bağdat'taki çavdar tarlalarını Amerikan uçakları bombalarken ben burada liseli kızımın lânet edebiyat öğretmeninin lânet kompozisyon ödevinin peşinden sürüklenmekteyim. Resmen zaman kaybı. Hayat kısa. Kitap okuyarak mı fâni ömrümü heba edeceğim? Bölüm 12: "Her yanım salaklarla çevriliydi. Şu öbür masada komik görünüşlü bir herifle komik görünüşlü bir kız vardı. Vay canına, kız pek güzeldi. Herif bir yandan, masanın altından kızı kurcalarken..." Ulan, bu romanı benim liseli kızıma hangi edebiyat öğretmeni tavsiye etmiş? O edebiyat öğretmenini paralamaz mıyım ben! Herife bak, masanın altından Bağdat kızlarını kurcalıyor. Öte tarafta yatacak yeri yok şu Salinger'in. Yok yahu, roman kahramanının adı başkaydı. Ama neydi? David Copperfield askerliğini Vietnam da mı yapmış? Bizim yüzbaşının eline düşseydi görürdü dünyanın kaç bucak olduğunu. Ne nitelikli babayım yahu. Roman kahramanıyla roman yazarının farklı kişiler olduğunu saptayabilecek kültüre sahibim. Fakat, gel gör ki, ve ancak, şu da var ki, bu lânet romanın dangalak kahramanı David Copperfield değil galiba. Şu halde kim?

Saliseler, saniyeler, dakikalar ve hatta saatler geçmektedir. Refih Bey'in bir ara gözleri kapanır. Televizyonun içeriden gelen sesi. Reklam kuşağı. Elidor şampuanları saçınızı anne şefkatiyle besler. Bölüm 25: "Dışarı çıktığımda gün ağarıyordu." Ulan, bana ne günün ağarmasından. Bağdat'ta gün ağarınca Salinger sabah namazı mı kılacak? En mutlu sabahlar Ülker Çokokrem'le başlar. Ahanda... Sayfayı çevirdim ve işte lânet kitabın son bölümü ve son sayfası. Çavdar Tarlasında Çocuklar. J. D. Salinger.

Bölüm 26: "Size anlatacaklarım bu kadar."

YAĞSIZ

YUSUF AKINCI

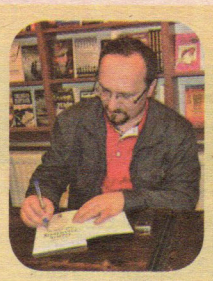

Mustafa Kuvancı

"Ne İş Olsa Yapmam Abi" Nesli

Birkaç yıl önce, bir süre kurumumuzda öğretmen olarak çalışan, sonra İşkur'a memur olarak giren bir genç arkadaşımıza hayırlı olsun demek üzere işyerine gitmiştim. Arkadaşım meşguldü, masasının önündeki koltuğa yayılmış bir delikanlıyla görüşüyordu. Beni görünce ayağa kalktı, bir görüşmesi olduğunu, birkaç dakika müsaade etmemi istedi ve yer gösterdi, oturdum. Arkadaşımı ve karşısındaki delikanlıyı izlemeye koyuldum.

Memur arkadaşımız ekrandan bakıyor, "Şu firmada şu iş var, oraya yönlendireyim sizi." diyor, delikanlı yayıldığı koltuktan "Olmaz, çok uzak." diye cevaplıyor. Bunun gibi birçok iş daha söyledi, delikanlının hepsine cevabı hazırdı: Çok uzak, iş güzel değil, bunu sevmedim, beğenmedim, zor bir iş… Bu şekilde yarım saate kadar geçti, sonunda dayanamadı arkadaşım: "Sen nasıl bir iş istiyorsun?" Cevap verdi delikanlı: "Eğlenceli bir iş olsun, mesela seninki gibi." Sabrı taşan arkadaşımın cevabı manidardı:

"Bak arkadaşım, ben dört yıl üniversite okudum, üniversiteyi kazanmak için iki yıl sınava hazırlandım, mezun olduğum eğitim fakültesinden sonra öğretmenlik yapabilmek için üç yıl KPSS'ye hazırlandım ve sınava girdim. Devlet beni yeterli görmedi ve uzun kurslar, sınavlar, mülakatlar sonunda bu kuruma işe girdim. Sen liseden terk bir adamsın, eğitimin olmadığı gibi iş de beğenmiyorsun. Burada benim yaptığım işin eğlenceli olduğunu mu sanıyorsun, senin gibi haddini bilmez, iş beğenmezlerle uğraşıyorum akşama kadar!"

Bir gün, sürekli iş yaptığım reklamcıya uğradım. İşlerimi hallettim, bir çay içimi oturdum. Reklamcı arkadaş dertliymiş: "Hocam, senin bildiğin temiz gençler vardır, bir eleman arıyorum yanıma iki senedir, bulamıyorum. Bana birini yönlendirsene. Gence iş öğreteceğim, bu işte iyi para var, ama işe sarılıp yapacak adam bulamıyoruz. Ben artık

yaşlandım, benden sonra işi devam ettirecek birini arıyorum, yetiştireceğim. Ayda bin iki yüz elli lira vereceğim, bayramlarda da birer maaş ikramiye... Gel gör ki eleman bulamıyorum." İyiymiş, ben geleyim, dedim. "Bırak hoca dalga geçmeyi, dedi devam etti. " Geçenlerde bir delikanlı başladı işe, iki gün benimle atölyede çalıştı, üçüncü gün geldim, baktım burada benim masamda bilgisayarın başında oturmuş, facede dolaşıyor. Ben gelince başını şöyle bir kaldırdı, baktı, 'Usta, dedi, ben burada, bu masada oturup çalışacaksam çalışırım, yoksa çalışmam.' Peki evladım, dedim, sen bilgisayarda şu programı biliyor musun, hayır, bunu biliyor musun, hayır. Falan programı biliyor musun, hayır... Ulan p...nk, s...tir git, bir şey bilmeden benim masamda oturup benden para mı alacaksın, defol, dedim gönderdim."

Otel sahibi bir arkadaşım, resepsiyonda yetiştirmek üzere bir genç aradığını söyledi. Güvenebileceği ve işe sahip çıkacak eleman bulamamaktan yakındı, gençlerin artık niteliksiz olduklarından, buna rağmen çok paralar istediklerinden dert yandı. "Bir genç geldi geçen gün, ilk sözü 'bana ne vereceksiniz?' oldu. Dedim ki, evladım, sen turizm otelcilik mezunu musun, hayır dedi, dil biliyor musun, yine hayır, iş deneyimin var mı, yine hayır dedi. Peki, dedim sen bana ne vereceksin? Önce senin bana verebileceğin hizmetin ne olduğunu bileyim ki ona göre ne vereceğimi söyleyeyim."

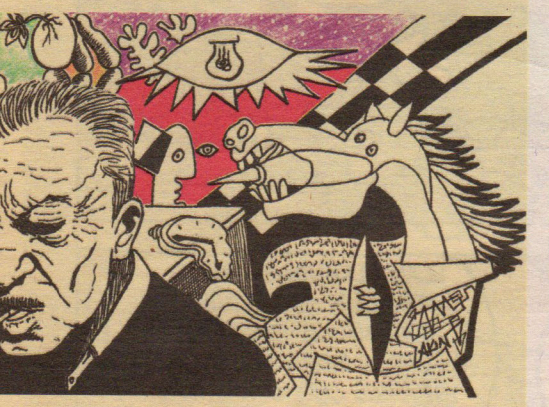

Bugünün nesli meslek konusunda gerçekten niteliksiz. Çocuklar bir üniversite ve ardından devlet kapısı sevdası uğruna yıllarını okullarda geçirip sınavlarla boğuşup tamamen niteliksiz, bilgisiz yetişiyorlar. Aileler de çocuklarına bulunmaz Hint kumaşı muamelesi yapıyor. Çocuklar, ailelerinin bu ilgisi, pohpohlaması neticesinde kendilerini ala keçinin burun oğlağı sanıyorlar. Hiçbir niteliği, özelliği olmayan gençler gittikleri kurumda müdür olmak hevesiyle iş arıyorlar. Masa başında oturalım, sosyal medyada takılalım, gelen gidenle çay kahve içip geyik yapalım, ay başında da dolgun bir maaş alalım derdindeler.

Yok artık öyle ne iş olsa yaparım abi nesli!

Şimdiki nesil, bedavadan geçinme nesli...

ÇIRÇUNA

KADİR ÇİNKİL

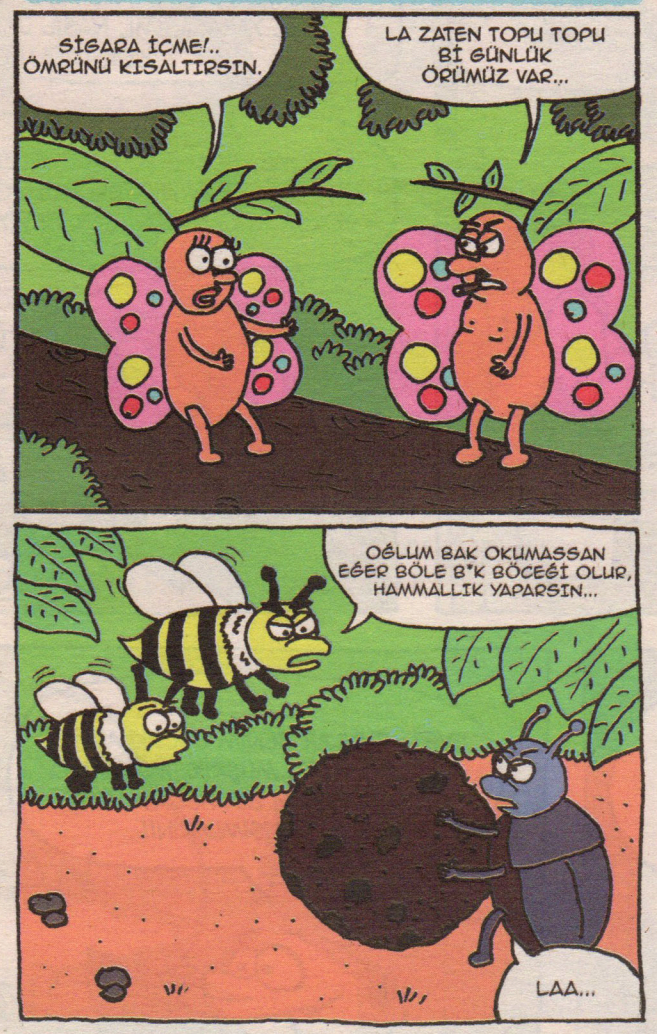

BAYRAKLI BELEDİYESİ

ULUSAL KARİKATÜR YARIŞMASI

ÖDÜLLER
1.LİK ÖDÜLÜ : 2000 TL
2.LİK ÖDÜLÜ : 1500 TL
3.LÜK ÖDÜLÜ : 1000 TL
MANSİYON ÖDÜLÜ : (3 adet) 500 TL
TEŞVİK ÖDÜLÜ : 18 Yaş altı (3 adet) 250 TL

Son başvurusu: 30 Ekim 2015 (Mesai bitimi)
Değerlendirme Kasım ayı içerisinde yapılacaktır.
Şartname, Başvuru Dilekçesi Örnekleri ve Detaylı Bilgi
www.bayrakli.bel.tr
0232 345 90 91-92

Hasan KARABAĞ
Bayraklı Belediye Başkanı

ÖNDER UĞURLU

KEZİBAN ÖZKOL

İLKER NAZCAN

KARİKATÜR ÇİZİMLERİNİZİ
info@bikeremizah.com adresine gönderin..
CURCUNA sayfasında sizin de yeriniz olsun.

PAYLAŞIMLARINDAN DOLAYI **ÖNDER UĞURLU, KADİR ÇİNKİL, KEZİBAN ÖZKOL, İLKER NAZCAN VE DOĞUKAN ÖZEV'E** TEŞEKKÜR EDERİZ.

Sayı: 07 / 14 Temmuz 2015 Cuma
Bi'KeRe Mizah 15 günlük süreli yayındır.
Yayımcı:
güncelfikirleratölyesi
İmtiyaz Sahibi ve Genel Yönetmen: Ali Kuvancı
Yazı İşleri ve Müessese Müdürü: Gökhan Uzun
Koordinatör: Mustafa Yıldız
Grafik Tasarım ve Renklendirme: Figen Uzun
Adres: Kısıklı Cad. No : 28/1-2 Atunizade Üsküdar / İstanbul
Tel: 02162663470 Baskı: Leman Matbaası
Adres: Alüminyumcular San. Sit. C5 Blok No:7/8
Esenyurt / Hadımköy, İstanbul **Tel:** 0212 858 00 93
Genel Dağıtım : T.D.P. A.Ş

* Karikatür ve çizimlerin **Bi'kere Mizah** dergisinin izni olmadan yayınlanması yasaktır.

DOĞUKAN ÖZEV

MURAT YILMAZ KARİKATÜRLERİ

karikaturistmurat@gmail.com

güncelfikirleratölyesi

reklam, tanıtım ve tasarım ajansı

İstanbul, TR t +90 (216) 2663470 g+90 (541) 7966802
e info@guncelfikirleratolyesi.com w www.guncelfikirleratolyesi.com